
KALVINİZMİN SAVUNMASI

C.H. SPURGEON

Calvin'in, Agustin'in, Pavlus'un öğrettiği ve eskilere dayanan gerçeği, ben de bugün öğretiliyim, yoksa Tanrım'a ve vicdanıma ters düşerim. Gerçeği yontamam, bir öğretinin sivri kenarlarını yontacak bir şey de bilmiyorum. John Knox'un inandığı müjde benim inandığım müjdedir. Bu müjde İskoçya'da fırtınalar estirmiş olan ve aynı etkiyi İngiltere'de de yapması gereken müjdedir.

İman yaşamına, iyi ve sağlam bir öğretille başlamak çok önemlidir. Bazı kişiler, uzun süre içerisinde birden fazla değişik "müjde"yi kabul ediyorlar ve yaşam yollarında son durağa gelene kadar kaç adet müjdeyi kabul edecekleri de bilinmiyor. Herhangi bir öğretilen önce, gerçek müjdeyi bana öğrettiği için Tanrı'ya şükrediyorum. Bu müjdeden son derece hoşnudum ve başka bir öğretil istemiyorum. İncanın sürekli değiştirilmesi kesinlikle bir zarardır. Eğer ağacınızın, yılda iki veya üç defa budanması gerekiyorsa, ağaçtan toplayacağınız meyveler için çok büyük bir depoya ihtiyacınız olmaz. İnsanlar da kendi öğretilerini ve ilkelerini sürekli değiştirdiklerinde, Tanrı'nın görkemi için çok fazla meyve sunamazlar. Genç imanlılar için, Rabbimizin Kendi Sözünde öğrettiği temel öğretilere sağlam bir şekilde tutunan yazıları okumakla başlamak iyi olacaktır. Kısa süren, geçici ve değersiz bir kurtuluş sunan öğretilye nasıl minnettar olabilirim ki. Ancak, Tanrı'nın insanları sonu olmayan kurtuluşuyla kurtardığını, kurtardığı insanlara kalıcı doğruluk verdiğini, Tanrı'nın bu insanları bitmeyecek bir sevgi temelini üzerine yerleştirdiğini ve onlara sonsuza dek sürecek olan Kendi Egemenliğini getirdiğini bildiğim zaman, işte o zaman, daha önce karşılaşmadığım bu berekete şaşar ve hayran kalırım!

*"Canım, dur! Tapın ve hayran kal!
Sor 'Bana karşı nasıl bir sevgi böyle?'
Lütuf, Kurtulanlar Ailesine
beni de kattı:
Haleluya!
Şükürler, sonsuz şükürler olsun Sana!"*

Öyle zannediyorum ki, bazı kişilerin akılları, doğal olarak özgür irade öğretilisine yöneliyor. Söyleyebileceğim tek şey, bu akılların aynı doğallıkla, egemen olan lütuf öğretilisine de yöneldiğidir. Bazen, sokakta kötü kişiler görüyorum ve benim de onlar gibi davranmama izin vermeyen Tanrı'ya duyduğum minnettarlıktan ötürü gözlerim doluyor ve kalbim yerinden çıkacakmış gibi oluyor! Düşünüyorum da, eğer Tanrı beni kendi halime bıraksaydı ve lütfuyla bana dokunmasaydı, ne kadar büyük bir günahkar olurudum! Eğer Tanrı beni engellemeseydi, günahın en uç noktalarına koşar, kötülüğün derinliklerine dalar ve hiçbir akılsızlığı, kötü alışkanlığı bırakamazdım. Tanrı'nın takdirinin böyle olması dışında, Tanrı'nın beni neden kurtardığını anlayamıyorum. Çok ciddi düşünsem bile, beni ilahi lütfu ortak eden herhangi bir

özelliği kendimde göremiyorum. Őu an Mesih benimle birlikteyse bunun sebebi Mesih İsa'nın Kendi isteğini bende gerçekleştirecek olmasıdır. Bu istek, O'nun olduğu her yerde O'nunla birlikte olmam ve O'nun görkemini başkalarıyla paylaşmamdır. Tacı, başka hiçbir yere değil, sadece, beni çukura düşmekten kurtaran bu kuvvetli lütfun sahibinin başına takabilirim. Geçmişime baktığımda, beni ışığa kavuşturanın Tanrı olduğunu etkin biçimde görüyorum. Ben meşaleyle güneş aydınlatabazdım, güneş beni aydınlattı. Ruhsal hayatımı ben başlatmadım, aksine Ruh'a ait olan şeylere karşı mücadele ettim ve onları reddettim. Tanrı'nın beni götürmek istediği yere gitmedim. İyi ve kutsal olana karşı yüreğimde, doğuştan kin vardı. Tanrı'nın beni kendine çekme çalışmalarını aldırıyor -uyarıları umursamıyor-, O'nun güçlü sesini hor görüyordum. Tanrı'nın sevgisinin fısıltılarını ise bir hiç bile etmeyen, boş bir şey olarak görüyor ve reddediyordum. Ancak şimdi, kendi adıma konuşmam gerekirse, "Tek kurtuluşum O'dur" ve bundan eminim. Yüreğimi değiştiren ve O'nun önünde beni dizlerimin üstüne çöktüren O'dur. Doddridge ve Toplady'nin sözlerine katılarak Şunları söyleyebilirim:

"Lütuf, canıma dua etmeyi öğretti,

Ve gözlerim doldu."

Bu noktada, Şunu da ekleyebilirim,

"Beni bu güne kadar koruyan,

bırakmayacak olan tek şey lütuftur."

Lütuf öğretisini ilk öğrendiğimde, ne halde olduğumu oldukça iyi hatırlıyorum. Hepimizin yapısında olduğu gibi, ben de Arminiusçu olarak doğduğum için, lütuf öğretisini öğrenmeme rağmen, eskiden kürsüden sürekli olarak duymuş olduğum şeylere inanmaya devam ediyor ve Tanrı'nın lütfunu göremiyordum. Mesih'e iman ederken, tüm işi tek başına yaptığımı, önce benim Tanrı'yı aradığımı zannediyordum ve Rab'bin beni aradığımı düşünmüyordum bile. Yeni iman etmiş birisinin, ilk olarak bunu fark edeceğini zannetmiyorum. John Bunyan'ın tabiriyle kızgın demir gibi yüreği yakan bu gerçekleri, ilk defa kabul ettiğim saatleri, hatta günleri hatırlıyorum. Bir kez Tanrı'nın gerçeğine götürün ipucunu bulduktan sonra, bebeklikten yetişkin hale aniden geçtiğim zaman, Kutsal Kitap bilgimle işlemeye başladığımda neler hissettiğimi hatırlayabiliyorum. Bir Pazar gecesi Tanrı'nın evinde oturmuş düşünüyordum. Pek inandırıcı olmadığı için o sabahki vaaz üzerinde düşünmüyordum. Kafama bir şey takılmıştı. İmanlı olmak için ne yapmıştım? Rabbi aradım. Peki ama Rabbi aramak için ne yaptım? Gerçek, bir anda beynimin içinde şimşek gibi çaktı, düşüncelerimde beni Tanrı'yı aramaya sevk edecek bir etki önceden oluşmasaydı, O'nu aramazdım. Dua ettim, kendimi düşündüm ve ardından kendime sordum, Dua etmek için ne yaptım? Beni dua etmeye iten şey Kutsal Yazıları okumamdı. Kutsal Yazıları okumak için ne yaptım? Onları okuyordum ama beni bunlara yönlendiren şey neydi? O zaman, bir anda anladım ki, tüm bunların arkasında Tanrı vardı ve imanımın Yazarı O'ydu. Böylece, lütuf öğretiyi bende tamamen açıklık kazandı ve bugüne kadar ondan ayrılmadım. İmanımı da değişmeyecek biçimde ikrar ediyorum, "Bendeki değişimin sebebini tamamen Tanrı'ya yüklüyorum."

Bir keresinde bir toplantıya katılmıştım ve vaazın konusu, "Mirasımızı bizim yerimize Rab seçecek" idi. Kürsüyü işgal etmiş adam, iyi birisine ve birazcık da Arminiusçu'ya benziyordu. Dolayısıyla, konuşmasına şöyle başladı, "Bu bölüm tamamıyla dünyasal mirasımıza değiniyor. Sonu gelmeyen kaderimizle ne yapacağımız hakkında bir şeyden bahsetmiyor. Mesih'i cennet ve cehennem konusunda bizim yerimize seçim yapması için istemiyoruz. Azıcık anlayışa sahip

herkes cenneti seçer ve herkes cehennemden daha iyi bir tercih yapar. Bu çok açık ve seçiktir. Cennet veya cehennemi tercih etmek için üstün zekaya veya büyük bir yaratılışa sahip olmak gerekmez. Bu bizim özgür irademize bırakılmıştır, yeterli ölçüde hikmete sahibiz ve kendimizi yargılamak için yeteri kadar doğru kavram biliyoruz.” Adam, mantık yoluyla anlam çıkarmaya çalıştıkça, bizim yerimize seçim yapması için ne İsa Mesih’e ne de başka birine ihtiyacımız olmadığına varıyordu. Hiçbir yardım almadan kendimiz için bir miras tercih edebilirmişiz. “Offf!”, dedim, “fakat, benim güzel kardeşim, bu söylediklerin çok doğru olabilirdi. Ancak doğru olanı seçmeden önce herkesin düşündüğü şeylerin ötesine geçmeliyiz.”

Öncelikle şunu sorayım, her birimizin dünyaya gelme sebebinin, Yehova’nın elinin işi ve sözü geçerli olan Takdir olduğunu itiraf etmemiz gerekmiyor mu? Sonra, hangi yönde adım atacaklarını özgür iradeyle karar verdiklerini düşünenlerin, bu dünyaya gelmemizin bizim değil Tanrı’nın seçimi olduğunu kabul etmeleri gerekiyor. Anne babalarımızı kendi gücümüzle mi seçtik? Bunun için çaba mı gösterdik? Anne babalarımızı, memleketimizi, arkadaşlarımızı belirleyen Tanrı’nın Kendisi değil mi? Tanrı beni, Afrika’daki ahlaksız Hottentot “kabile”sinde, Puta tapmayı öğreterek beni büyüten, ahlaksız bir annenin çocuğu olarak dünyaya getiremez miydi? Ya da, kolayca, gece gündüz dizlerinin üstünde dua eden, dindar bir kadının evladı yapamaz mıydı? Dudaklarında korkunç, ahlaksız sözler çıkan bir aileyi bana uygun görüp beni hovardalığa itemez miydi? Beni bilgisizlik zindanına hapseden, sarhoş ve kendi suçlarının arasında büyüten bir babanın yanına veremez miydi? Tanrı’nın çocukları olan ve beni Tanrı korkusuyla eğitmeye çalışan anne ve babaya sahip olmam Tanrı’nın Takdiri değil midir?

John Newton, bir bayanın seçilmişlik öğretisini ispatlamak için anlattığı hikayeye çok güler ve bu hikayeyi kullanırdı, “Aman efendim, Rabbin ben doğmadan önce beni sevmiş olsa gerek yoksa ben doğduktan sonra sevmesi için bende bir neden göremezdi.” Bu benim için de geçerli. Seçilmişlik öğretisine inanıyorum çünkü, şundan eminim ki, eğer Tanrı beni seçmemiş olsaydı ben O’nu asla seçemezdim. Ben doğmadan beni seçtiğine eminim, yoksa ben doğduktan sonra beni seçmezdi. Benim bilmediğim sebeplerden ötürü beni seçmiş olmalı, çünkü bana özel bir sevgiyle bakmasının sebeplerini kendimde göremiyorum. Bu da beni, Kutsal Kitap’ın bu büyük öğretisine itiyor. Bir Arminiusçu kardeşimin bana, kutsal Yazıları yirmi defadan fazla okuduğunu ve seçilmişlik öğretisine rastlamadığını söylediğini hatırlıyorum. Ayrıca, Tanrı’nın Sözü’nü dizlerinin üstünde okuduğunu ve bu Söz’ün içerisinde seçilmişlik öğretisi olsaydı onu hemen kabul edeceğini de söyledi. Ben de ona şu yanıtı vermiştim, “Bence sen Kutsal Kitap’ı okurken vücudunun duruşu rahatsız ediciydi, eğer rahat bir şekilde sandalyeye oturup okursan Kutsal Kitap’ı daha iyi anlarsın. Tüm anlamıyla dua et. Çok dua, çok iyidir. İnsanın bir şeyler okurken sahip olduğu vücut duruşundan medet ummak bir hurafedir. Kutsal Kitap’ı yirmi defa okuyup da seçilmişlik öğretisi hakkında hiçbir şeye rastlamamaya gelince, şaşılacak olan şey hiçbir şey bulamamandır. Ayetlerin anlamlarından kolayca çıkarılabilecek fikirlere sahip olamayacak kadar hızlı bir şekilde dört nala koşuşturarak Kutsal Yazıları okumuş olmalısın.”

Yeryüzünde git gide çoğalarak sıçrayan bir nehri görmeye şaşırıyorsanız, milyonlarca nehrin bir araya gelmesiyle, yeryüzündeki tüm nehirlerin beraber kabarmasıyla oluşan çok büyük bir pınarı seyretseniz ne yaparsınız? Ne manzara olurdu ama! Bunu kim gözünün önüne getirebilir? İşte Tanrı’nın sevgisi de; canımızı sevindiren, merhamet, lütuf ve artan ölçüde görkem nehirlerinden oluşan bir pınardır. Canım bu kutsal membada duruyor ve Tanrıma, bizi seven Babamıza sonsuza dek tapacak ve O’nu yüceltecektir! Ta başlangıçta, bu büyük evren Tanrı’nın sadece düşüncesinde varken, ormandaki doğmamış palamutlar gibiyken, ıssızlık seslerle bozulmadan önce, dağlar yaratılmadan önce, ışık gökyüzünde belirlenmeden önce, Tanrı, seçtiği yaratıkları sevdi. Yaratılış başlamadan önce, gök kubbe, bir meleğin kanadını açması

gibi dünyanın etrafına gerilmeden önce, uzay ortada yok iken, ortada Tanrı'nın kurtarması gereken kimse yokken bile, Tanrı tek başınayken, derin sessizlik ve enginlik içerisindeyken, Tanrı'nın yüreği, Kendi seçtiği kişilere olan sevgisiyle kıpırdıyordu. Bu kişilerin isimleri O'nun yüreğinde yazılıydı ve O'nun için değerlidirlerdi. İsa halkını ta ezelden, dünya kurulmadan önce sevdi! Lütfu ile beni çağırdı, "Seni sonsuz sevgiyle sevdim ve şefkatle seni kendime çektim."

Zamanı geldiğinde, Tanrı beni kaniyle satın aldı. Daha ben O'nu sevmeden çok önce, O, benim için yüreğinde derin bir yara açılmasına izin verdi. Bana ilk yaklaştığında O'nu reddetmedim mi? Kapıyı çalıp içeri girmek istediğinde, O'nu kovup lütfu metnine zarar vermedim mi? Bu tavırları devam ettirdiğimi, ancak sonunda bana "Yüreğine girmeliyim ve gireceğim" demesini ve etkin lütfunun gücüyle yüreğimi değiştirip O'nu sevmemi sağlamasını hatırlıyorum. Şimdi bile, Tanrı'ya karşı gelsem bile, bana lütfu göstermiyor mu? Ben günahlarım içinde ölüyken Tanrı beni satın aldı. Bu yüzden, önce Tanrı'nın beni sevmiş olması, mantıklı ve gerekli bir netice değil midir? Kurtarıcı, ben O'na iman ettiğimden ötürü mü öldü? Hayır, O öldüğümde ben yoktum bile. Henüz yaratılmamıştım. Ben daha doğmadan, Kurtarıcı ben O'na iman ettim diye ölmüş olabilir mi? Bunun mümküniyeti var mı? Kurtarıcı'nın bana olan sevgisi, ben O'na iman ettiğim zaman mı başladı? Tabi ki hayır! Kurtarıcı, ben O'na iman etmeden çok önce benim için öldü. Bazıları şöyle diyor "Tamam da, senin O'na iman edeceğini önceden bildiği için seni sevdi". Benim imanım hakkında önceden ne görmüş olabilir? Tanrı, benim kendi başıma iman edeceğimi ve O'nu kabul edeceğimi mi önceden gördü? Hayır. Mesih böyle bir şey göremez çünkü hiçbir imanlı, imanının Kutsal Ruh'un işi ve armağan olarak değil de kendiliğinden geldiğini söyleyemez. Birçok imanlıyla tanıştım ve bu konu üzerinde onlarla konuştum. Hiç birisi de, elini vicdanına koyup da "Kutsal Ruh'un yardımı olmadan İsa'ya inandım." demedi.

İnsan yüreğinin bozuk olduğu öğretisine bağlıyım çünkü, yüreğimi bozulmuş olarak görüyorum ve benliğimde iyi bir şey bulunmadığını her gün kanıtıyorum. Eğer Tanrı günaha düşmeyen bir adamla anlaşma yapıyorsa, adam Tanrı'nın yanında, bağışlayan alçak gönüllülüğün işi olan önemsiz bir yaratık kalır. Eğer Tanrı, günahlı bir adamla anlaşma yapıyorsa, adam Tanrı'nın yanında; saf, özgür, zengin ve egemen lütfun işi olan, saldırgan bir yaratık kalır. Tanrı benimle anlaşma yaptığında ise, her şeyin lütfundan başka bir şey olmadığını gördüm. Yüreğimin, kirli, iğrenç yaratık ve kuşların barınağı olduğu, eski irademim ne kadar güçlü ve de egemen olan İlahi yasaya karşı ne kadar asi ve inatçı olduğu zamanları hatırladığımda, Babamın evinde en kötü yere sahip olacağımı, Cennete girdiğimde, en aşağı kutsallardan daha da aşağıda, günahkarların başıyla birlikte kalacağımı düşünüyorum.

Merhum Denham Efendi, çok hayranlık uyandıran bir söylemiyle geride iz bıraktı, "Kurtuluş, Rab'dendir." Calvinizmin özü ve özeti budur. Bana Calvinist demekle ne demek istediğimi sorsalar, "Kurtuluşun Rabden olduğunu söyleyen kişidir" diye yanıtlarım. Kutsal Yazılarda bundan öte bir öğreti bulamıyorum. Bu öğreti, Kutsal Kitap'ın temelidir. "Kayam ve kurtuluşum tek Tanrı'dır." Bu gerçeğe ters düşen bir şey söyleyin bana. Bu temele karşıt olan bir şey. Bana bu gerçeğe karşıt bir şey söyleyin ki, ben de onun aslının burada olduğunu ve şu büyük, sağlam ve temel olan gerçekten farklı olduğunu söyleyeyim, "Rab, benim kurtuluşum ve kayamdır." Roma Kilisesi'nin, insanları haklı çıkarmak için, benliğin işlerini ileri sürerek ve İsa Mesih'in mükemmel değerlerine eklentiler yaparak, yapmak istediği muhalefet nedir? Arminiusçuluğun, Kurtarıcımızın işlerine eklentiler yaparak yaptığı muhalefet nedir? Mihenk taşının önüne getirilen her muhalefet kendisini burada bulur. Bana göre, bugün Calvinizm diye adlandırılan öğreti paylaşılmadan önce, Mesih ve Çarmıhından başka paylaşılacak bir şey yoktu. Bu öğretiye Calvinizm adını takmışlar; Calvinizm müjdedir, başka bir şey değildir. İşlerimizle değil, imanla aklanacağımızı paylaşmadan; Tanrı'nın gösterdiği lütfunda bulunan

Egemenliğini paylaşmadan; Yehova'nın seçen, değişmeyen, sonsuz, sabit, fetheden sevgisini yüceltmeden; müjdeyi paylaşabileceğimize inanmıyorum. Tanrı'nın ödediği özel kefarete ve Mesih'in çarmıhı üzerinde adları yazılı olan seçilmişlere değinmeyen bir müjdeyi paylaşabileceğimizi zannetmiyorum. Kutsalların çağrıldıktan sonra düşmelerine ve İsa'ya iman etmiş Tanrı çocuklarının lanet alevleri arasında yanmasına izin veren bir müjdeye anlam veremiyorum. Böyle bir müjdeden nefret ederim.

*“Eğer gelip geçecekse,
Mesih'in kuzusu düşebilir,
Yazık! Benim kararsız, zayıf ruhum
Günde bin defa düşecektir.”*

Tanrı'nın değerli bir kutsal mahvolacaksa, Antlaşmanın maddelerinden biri kaybolda, müjdenin vaatleri doğru çıkmazsa ve Kutsal Kitap bir yalansa, O'na inanmanın hiçbir değeri yoktur. Tanrı'nın kutsalının sonunda imandan düşebileceğine inanıyorsam, iman etmiş değilimdir. Eğer Tanrı beni bir kez sevdiyse, sevgisi sonsuza dek sürer. Tanrı'nın üstün bir zekası vardır. Her şeyi, gerçekleştirmeden çok önce büyük zihninde kurar. Bir şeye karar verdi mi, asla değiştirmez. “Bu olsun” dedikten sonra kaderin demir eli onu kaydeder ve bu şey yerine gelir. “Amacım bu” dedikten sonra, ne dünya ne de cehennem bunu değiştiremez. Tanrı, “Hükmüm budur. Siz Kutsal melekler hükmümü duyurun, onu cennetin kapılarından çıkarıp yeryüzüne indirin. Ve siz kötü ruhlar, eğer yapabilirsiniz hükmümü değiştirin. Ancak bunu yapamazsınız, hükmüm sonsuza dek kalacak.” diyor. Tanrı, tasarılarını değiştirmez. Neden değiştirsin? Gücü her şeye yeter, Kendi isteğini yerine getirebilir. Tasarısını neden değiştirsin? Siz, dünyanın değersiz atomları, bir günlük ömrü olan canlılar, defne yaprağında sürünen böcekler, sizler tasarılarınızı değiştirebilirsiniz fakat Tanrı, tasarılarını asla ama asla değiştirmez. Tasarının beni kurtarmak olduğunu mu söyledi? O zaman, kurtuluşum sonsuza dek sürecektir.

“Adım O'nun avuçlarında yazılı,

Sonsuzluk silemez;

Lütfun silinmez kalemiyle,

Yüreğine yazılmıştır ve orada kalacaktır.”

Bir imanlının kurtuluş lütfunu yitirebileceğine inananların, nasıl mutlu olabileceklerini bilmiyorum. Bir günü umutsuzluğa kapılmadan geçirmek, onlar için övülmeye değer bir durum olmalı. Kutsalların kurtuluşlarını kaybetmeden sona kadar dayanacağı öğretisine inanmıyor olsaydım, en perişan haldeki insan ben olurum. Çünkü hiçbir teselli kaynağımın olmadığını bilirdim. Yüreğimin durumu ne olursa olsun, sürekli akan bir pınar, bir memba gibiyim diyemezdim ve kendimi, akması aniden durabilecek bir pınar veya her zaman dolu olması beklenmeyen bir su haznesi olarak görürdüm. En mutlu ve en doğru imanlıların, Tanrı'dan şüphe etmeyen, O'nun sözünü olduğu gibi ele alan ve inanan, soru sormayan, sadece Tanrı demişse olacaktır düşüncesine garanti gözüyle bakan imanlılar olduğuna inanıyorum. Tanrı'nın olmadığını ve bu öğretinin yanlış olduğunu söyleyebilmem için hiçbir neden yok ve bu öğretiye karşı çıkanlara da meydan okuyorum. Cehennem dibinden arkadaşlarımı, bu dünyada sınayan ve yargılayan imanlıları çağırıyor ve cennete yalvararak, kanla yıkanmış ev sahiplerinin tecrübelerine meydan okuyorum fakat bu üç yerin hiçbirinden, Tanrı'nın sadakatini reddeden

bir tanıklık veya Tanrı kutsallarının inanacağı yazılı bir iddia çıkmıyor. Olabilecek veya olmayacak çok şey var fakat olacak olan bir şey biliyorum:

*“Tanrı benim ruhumu,
kusuruz ve tam bir şekilde
harikulade büyük sevinçle
çıkarcak yüzünün görkemini önüne”*

İnsanın tüm amaçları bozguna uğramıştır ancak Tanrı'nın amaçları bozguna uğramaz. İnsanın vaatleri bozulabilir – çoğu da bozulabilir şekilde verilmiştir – ancak Tanrı'nın tüm vaatleri yerine gelecektir. Tanrı vaat verendir, hiçbir zaman da vaat bozan olmamıştır. Vaatlerinde durur, halkı bunu ispatlayacaktır. Minnettar olduğum, kişisel güvencem budur, “Rab, beni kaygılandıran, değersiz kılan, yolumdan saptıran ve yakıp yıkan her şeyi düzeltecektir.” Beni şimdiden kurtardı ve,

*“Ben, kanla yıkanmış kalabalığın arasında,
palmiye yaprağını sallayacak ve tacımı giyeceğim,
zafer naraları atacağım.”*

Dünyadaki hiçbir sabanın sürmediği, dünyanın en yeşil çayırlarından daha yeşil ve gördüğüm en bereketli mahsulden daha zengin ürüne sahip topraklara gidiyorum. Bir insanın inşa edebileceği mimariden daha fazla göz kamaştırıcı bir binaya gidiyorum. Bu bina ölümcül olarak tasarlanmamıştır, “Tanrı'nın evidir, insan elinin işi değil, cennetin sonsuza dek kalacak yapısıdır.” Cennette bileceğim ve sevineceğim tüm şeyler, bana Rab tarafından verilecek. Ben de son kez O'nun önünde durduğumda, şöyle diyeceğim,

*“Lütuf tüm işleri onurlandıracak,
Tüm sonsuzluk boyunca;
Cennetin en yüksek taşında bulunuyor,
Ve övgüyü hak ediyor.”*

İsa'nın kanının değerini sınırlandırmanın, teolojileri için gerekli olduğunu düşünen kişiler tanıyorum. Eğer benim teolojim, böyle bir sınırlamayı gerekli görüyorsa, onu fırlatıp atarım. Bu tür bir düşüncenin düşüncemde yer edinmesine izin vermem, veremem. Bunu yapmak, kutsal olana küfür etmekle eş değerdedir. Mesih'in tamamladığı işe baktığımda, bir erdem okyanusu görüyorum; derinliğini ölçemiyorum, sınırını göremiyorum. Mesih'in kanı, Tanrı'nın isteği doğrultusunda, sadece bu dünyada değil tüm evrendeki, Yaratıcılarının yasasını ihlal edenleri kurtarabilecek etkinliktedir. İşin içine sonsuzluk girdiği zaman, sınırlama konusu dışı kalır. Kendisine sunuda bulunabileceğimiz Yüce Birisi varsa, sınırlı değerler üzerinde düşünmek uygun olmaz ve sınırlamak, ölçmek terimleri Yüce kurbana ters düşer. Yetkin amaç, sonsuz sunuyu eyleme döker fakat onu sonlu hale dönüştürmez. Tanrı'nın şimdiden üzerlerine kendi lütfundan döktüğü kişilerin sayısını düşünün. Cennetin sayılamaz çokluktaki ev halkını

düşünün. Bugün oraya gitseydiniz, tahtın önünde bulunanların sayısının, yıldızların veya denizdeki kumların sayısı kadar olduğunu görebilirdiniz. Doğudan batıdan, kuzeyden ve güneyden gelenler, İbrahim ile, İshak ile, Yakup ile birlikte Tanrı'nın Egemenliğinde oturuyorlar. Cennette bulunan bu kalabalığın dışında, dünyada bulunan kurtulmuşların sayısını da düşünün. Rab'be izzet olsun ki, O'nun dünyadaki seçilmişleri milyonlarla sayılıyor ve inanıyorum ki, kalabalıkların üstünde kalabalıkların Kurtarıcıyı bilecekleri ve O'nda sevinecekleri günler, aydınlık günler geliyor. Babanın sevgisi birkaç kişiye değil, çoğalan büyük bir kalabalıktır. "İnsanın sayamayacağı kadar büyük bir kalabalık", cennette olacak. İnsan büyük sayıları toplayabilir; aranızdaki Newton'ları çıkarın, en güçlü hesap makinelerinizi elinize alın, bunlar gerçekten büyük sayılar bulabilirler fakat ancak ve ancak Tanrı, kurtardığı kişilerin sayısını söyleyebilir. Cennette olacak kişilerin sayısının cehennemdekilerden daha fazla olacağına inanıyorum. Neden böyle düşünüyorum, çünkü, Mesih her alanda en üstün olandır; eğer şeytanın egemenliğinde, cennete göre daha fazla kişi varsa Mesih'in her alanda nasıl en üstün olacağına anlam veremem ve dahası, insanın sayamayacağı çoklukta insanın cehenneme gideceğini hiçbir yerde okumadım. Ölmüş olan bir çok çocuk da Tanrı'nın takdiriyle Cennettedirler. Onların sayısının çokluğunu bir düşünün! Cennette şu anda bile, ulusların kurtulanlarından, akrabalarından, değişik ırklardan oluşan yetkinleştirilmiş binlerce kişinin ruhu bulunuyor. Daha iyi günler yaklaşıyor, Mesih inancı evrene yayılacak,

*"Sayılamaz çoklukta nüfuzuyla,
bir uçtan diğer uca saltanat sürecek."*

tüm krallıklar O'nun önünde diz çökecek, tüm uluslar bir gün içerisinde doğacak, geride kalan binlerce yılın açığını kapatacak sayıda kurtulmuş kişi o büyük bin yıllık dönemde bulunacak. Mesih, her yerin efendisi olacak ve övgüsü her yerde duyulacak. Sonunda Mesih, en üstün olan olacak. O'nun treni, cehennemin gaddar hükümdarının savaş arabasından daha büyük olacak.

Bazı kişiler evrensel kefarete öğretisinden hoşlanıyorlar ve şöyle diyorlar, "Bu çok güzel. Mesih'in bütün herkes için ölmüş olması çok güzel bir düşünce. İnsanın içgüdülerine uygun. Sevinci ve güzelliği içinde barındırıyor." Bunu kabul ediyorum, ancak güzellik çoğu zaman yalandan gelebilir. Bu evrensel kefarete teorisi içinde kabul edebileceğim çok şey var, fakat bu düşüncenin ister istemez içerdiği varsayımları göstermek istiyorum. Eğer Mesih, çarmıhıyla herkesi kurtarmayı amaçlasaydı o zaman ölümden önce yaşamış olan kaybolanları da kurtarmayı amaçlamış olmalı. Eğer bu öğreti doğruysa, yani Mesih herkes için öldüyse, o zaman Mesih dünyaya gelmeden önce cehenneme atılmış binlerce kişi var. Ve yine, eğer Mesih'in maksadı herkesi kurtarmak olsaydı, hayal kırıklığına uğramış ve zavallı durumda olurdu, çünkü Mesih'in tanıklığına göre bir ateş ve kükürt gölü var ve evrensel kefarete teorisine göre Mesih'in kanyla satın aldığı birçok kişi bu elem çukuruna atılacak. Bu da bana, Calvinist ve Hıristiyan öğretisiyle bağdaştırılan kısmi ve özel kefarete çıkarımlardan bin kat daha iğrenç geliyor. Kurtarıcımın, cehennemdekiler için öldüğünü düşünmek, kabul edilmesi korkunç bir iddia geliyor. Bir anlığına Tanrı'nın tüm insan soyu için Bedel Ödeyen olduğunu ve yine aynı Tanrı'nın önce Bedeli Ödeyen sonra günahkarları cezalandırdığını hayal etmek bile İlahi adalet hakkındaki düşüncelerime ters düşüyor. Mesih'in, insanların günahlarının borcunu ve bedelini ödemesini, ardından da Mesih'in bedeli ödemesine rağmen birçok kişinin günahlarından ötürü cezalandırılmasını; tarım tanrıçası Saturn'e, iki başlı tanrıça Janus'a, haydutların tanrıçalarına veya en şeytani putperest tanrılara yüklenebilecek ithamların Mesih'e yüklenmesi kadar büyük bir haksızlık olarak görüyorum. Tanrı, adil, bilge ve iyi olan Yehova'yı bu şekilde düşünmemizi yasaklamıştır! Lütuf öğretisine benden daha sıkı sarılan birisi yoktur ve Calvinist olarak anılmaktan korkuyor muyum diye sorulduğunda, Hıristiyan adı dışında bir adla anılmak istemiyorum diye yanıtlıyorum. Eğer, John Calvin'in savunduğu öğretilerdeki görüşleri savunuyor

muyum diye soruyorsanız, evet, bu görüşü savunanların başında geliyorum ve bunu beyan etmekten sevinç duyuyorum. Fakat, Siyon'un duvarları arasında sadece Calvinist Hıristiyanlar'ın olacağı veya bizim görüşlerimizi savunmayanların kurtulamayacağı düşünceleri benden uzak olsun. Arminiusçular'ın çağdaş prensleri John Wesley'nin kişiliği ve yüreğinin durumu üzerinde çok çirkin konuşmalar yapılıyor. Onunla ilgili şunu söyleyebilirim, öğretilerinden nefret etmeme rağmen hiçbir Wesleycilere karşı saygıda kusur etmem. Eğer onikilere iki elçi daha eklenmek istense, buna George Whitefield ve John Wesley'den daha layık iki kişi göremiyorum. John Wesley'in kişiliği, tüm suçlamalara rağmen, fedakarlık, gayret, kutsallık ve Tanrı ile arkadaş olma konularında örnek teşkil etmektedir. Sıradan imanlıların çok üstünde bir seviyede yaşam sürdü ve "dünya ona göre bir yel değildi". Bu gerçekleri göremeyen, en azından bu gerçekleri sunduğumuz şekilde göremeyen, fakat Mesih'i Kurtarıcıları olarak kabul eden ve lütf Tanrısı'nın yüreğinde, Cennette bulunan veya bulunmayan en doğru Calvinist kadar değerli olan büyük bir kalabalık olduğuna inanıyorum.

Hiper-Calvinist kardeşlerimden farklı düşündüğüm noktalar, inandıklarımız üzerinde değil onların inanmadıkları üzerindedir. Onların savunduklarından az değil tersine biraz daha fazla şey savunuyorum ve bana göre Kutsal Kitap'ta açıklanan gerçekler biraz daha fazla. Kutsal Yazılar'da yönümüzü sadece Kuzey, Güney, Doğu ve Batı'ya çevirebileceğimiz esas öğretiler vardır diyemeyiz. Kutsal Yazılar üzerinde çalışmalar yaptıkça, bu dört esas noktanın arasında da Kuzey-Batı, Kuzey-Doğu ... gibi öğreneceğimiz şeyler olduğunu keşfederiz. Kutsal Yazılar'da açıklanan gerçeğin yolu, düzgün bir değil iki çizgidir. Bu iki çizgiye de bakmayan birisi müjde hakkında doğru bir görüşe sahip olamaz. Örneğin, Kutsal Kitap'ın bir bölümünde, "Ruh ve Gelin, 'Gel!' diyorlar. Her işiten, 'Gel!' desin. Susamış olan gelsin. Dileyen, yaşam suyundan karşılıksız alsın. (Vahiy 22:17)" ayetlerini okuyorum. Yine aynı Kutsal Kitap'ın başka bir bölümünden ise şunları öğreniyorum, "Demek ki seçilmek, insanın isteğine ya da çabasına değil, Tanrı'nın merhametine bağlıdır. (Romalılar 9:16)" Bir yerde, Tanrı her şeyin üstünde ilahi yetkiye sahip, başka bir yerde, insan istediği gibi hareket edebiliyor ve Tanrı insanın kendi iradesiyle davranmasına büyük ölçüde izin veriyor. Ve şimdi, eğer insanın özgür olduğunu, hareketleri üzerinde Tanrı'nın denetimi olmadığını açıklarsam, ateistliğe doğru yol almış olurum. Öte yandan, eğer Tanrı her şeye hükmeder ve insan sorumluluk alabilecek kadar özgür değildir diye beyanda bulunursam, Antinomiyанизm ve kaderciliğe doğru yol almış olurum. Tanrı'nın geleceği önceden ayarlaması ve insanın sorumluluk alabilmesi, çok az kişinin görebildiği iki gerçektir. Bu iki gerçek birbirine zıt ve birbirleriyle çelişiyor gibi düşünülüyor. Eğer ben, Kutsal Kitap'ta her şeyin önceden belirlendiğini okuyorsam bu doğrudur; aynı zamanda, başka bir ayette, insan kendi davranışlarından sorumludur yazıyorsa bu da doğrudur. Bu iki gerçeğin birbiriyle çeliştiğini düşünmeye beni iten şey, kendi akılsızlığımdır. Bu iki gerçeğin, bu dünyada birbirine kaynak yapıp birleştirilebileceğini sanmıyorum, ancak sonsuzlukta bu mümkün olabilir. Bu iki çizgi birbirine oldukça paraleldir ve bu iki çizgiyi en uzak noktasına kadar takip edebilen insan akıllı bile, bu iki çizginin birbirine yakınsadığını göremeyecektir. Fakat bu iki çizgi birbirine yakınsıyor ve sonsuzlukta bir yerde, Tanrı'nın tahtına yakın, tüm gerçeklerin başladığı yerde kesişiyorlar. Mesih'in gelişiyile bu çelişkiler gözler önüne serilecek.

İnanığımız öğretinin, bizi günaha yönelttiği sıklıkla söyleniyor. Bizim sevdiğimiz ve Kutsal Yazılar'da bulunan yüce öğretilerin yasaya aykırı olduğu hakkında kesin iddialar kulağıma geliyor. En kutsal imanlıların kendi aralarında olduğunu düşünen hangi arsızın bu iddiayı ortaya atacağını bilmiyorum. Calvinizm'in yasaya aykırı bir inanç olduğunu ileri sunan kişiye soruyorum; kendi çağlarında lütf sisteminin temsilcileri olan Augustine, Calvin ve Whitefield'in kişilikleri hakkında ne düşünüyorsun? Yahut, işlerinde bu kişilerin düşünceleri bulunan Püritenler hakkında ne düşünüyorsun? O zamanlarda, Arminiusçuyum diyenleri

yaşayan en kötü kafir sayıyorlardı. Fakat bugün, bizim bu kafir denilen kişilere baktığımız gözle, onlar da ortodokslara bakıyorlar. Okula geri dönelim, elçilerden bu yana soy ağacımızı çizebiliriz. Baptistlerin vaazlarında geçen, bizi bir mezhep olarak kurtaran şey özgür lütuf ögesidir. Eğer böyle olmasaydı., şu anki bulunduğumuz yerde olmazdık. Bu görkemli gerçekleri savunan güçlü babaların yerine geçerek, İsa Mesih'in Kendisine doğru altın bir yol çizebiliriz. Onlara, "Dünyada en iyi ve kutsal kişileri nerede bulursunuz?" diye sorabiliriz. Tanrı'nın lütfu öğretisinden başka hiçbir öğreti, insanı günahından kurtarmayı hesap etmemiştir. Bu öğretiye, "yasaya aykırı" diyenler, öğreti hakkında hiçbir şey bilmiyorlar. Zavallı bilgisizler, kendilerine ait o az bildikleri iğrenç şeyler, Cennetin altında yasaya en aykırı olan öğretilerdir. Gerçek anlamda Tanrı'nın lütfunu bilselerdi, Tanrı'nın bizi, dünyanın kuruluşundan önce seçtiği düşüncesinden başka, kurtarıcı bir düşünce olmadığını kısa zamanda görürlerdi. Kurtuluşumun başlangıcının olmaması ve Babamın sevgisinin her zaman aynı olması gibi bir inanç, minnettarlıkla beni Tanrı'ya yaklaştıran bir inanç yoktur. Hiç bir şey, bir kişiyi gerçeğe inanmak kadar erdemli kılamaz. Yalan öğreti, yalan eylem doğurur. Kişi, doğru yaşama sahip olup, yanlış bir inanca sahip olamaz Bir şeyin doğal olarak başka bir şeyi doğurduğuna inanıyorum. Tüm insanlar arasında, dindarlığa ilgisi olmayan, son derece saygılı, en gayretli biçimde bağımlılık gösteren, işlerle veya kendi başlarına değil de iman yoluyla lütufla kurtulduğuna inanan insanların olması Tanrı'nın bir armağanıdır. İmanlılar, Mesih'i tekrar çarmıha gerilip utanca boğulmasını gerektiren düşüncelerin olmaması için bu bahsedilen konuları her zaman görmeli ve önlemini almalıdırlar.

Filename: Kalvinizm'in Savunması (C.H. Spurgeon).docx
Directory: /Users/darlenenbocek/Documents/ProtestanReform/updated_To_U
PLOAD/DONE
Template: /Users/darlenenbocek/Library/Group
Containers/UBF8T346G9.Office/User
Content.localized/Templates.localized/Normal.dotm
Title:
Subject:
Author: Microsoft Office User
Keywords:
Comments:
Creation Date: 3/9/23 1:42:00 PM
Change Number: 2
Last Saved On: 4/7/23 4:42:00 PM
Last Saved By: Darlene Bocek
Total Editing Time: 2 Minutes
Last Printed On: 4/7/23 5:12:00 PM
As of Last Complete Printing
Number of Pages: 9
Number of Words: 4,010
Number of Characters: 26,496 (approx.)